

РЕШЕНИЕ

№ 8360

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10840** по описа за **2024** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 вр. чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 285, ал. 1, вр.с чл. 284 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).
Образувано е по касационна жалба на Х. А. К. чрез адвокат Г. Г. срещу решение № 13509/31.07.2024г. по адм. дело № 4072 /2023г. по описа на АССГ, Първо отделение, 18 състав, с което е отхвърлен предявеният на осн. чл. 284 ЗИНЗС иск от Х. А. К. срещу Главна Дирекция "Изпълнение на наказанията" за присъждане на сумата от 30 000 лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода от 08.06.2019г. до момента на предявяване на иска, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на иска, до окончателното и изплащане, като неоснователен и недоказан. Касаторът навежда доводи за неправилност на решението, като постановено при нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост - касационни основания по чл.209, т.3 АПК. Моли да бъде отменено оспореното решение и да бъде уважен в цялост предявения иск.
В съдебно заседание, касаторът редовно призван, не се явява и не се представлява, с писмено становище поддържа касационната жалба. Моли за присъждане на съдебните разноски по делото.

Ответникът Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, редовно призван, не се

представлява, с писмено становище оспорва касационната жалба като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като счита, че първоинстанционното решение следва да бъде оставено в сила.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 209, т.3 от АПК.

По основателността съдът приема следното:

Съдебното производство по делото е образувано по искова молба, подадена от Х. А. К. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000 лв., за които се твърди, че са възникнали в резултат на действия и бездействия на служители на затворническата администрация. В исквата молба, уточнена с молби от 09.04.2021г. и от 31.05.2021г., се посочва, че през месец май 2019г. на ищеца е била нанесена средна телесна повреда от лишения от свобода Н. К., в резултат на която е получил фрактура на носа. Излага твърдения, че във връзка с инцидента, служители на ответника са отправяли заплахи към К. и многократно са му отказвали да приемат негови жалби за нанесения му побой. Сочи, че са му отказани прегледи в болницата на затвора С.. Твърди, че описаните действия на ответника са причинили на ищеца негативни емоции, стрес, уплаха, загуба на вяра в институцията на ЗО К., влошен сън и кошмари, страх от следващ побой и от последствията, ако се бори, за да защити правата си.

С оспореното решение № 13509/31.07.2024г. по адм. дело № 4072/2023г. по описа на АССГ, Първо отделение, 18 състав, е отхвърлен иска на Х. А. К. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“.

За да постанови обжалваното решение, АССГ е установил, че в периода от 12.03.2018г. до 06.08.2020г., Х. А. К. е изтърпявал наказание лишаване от свобода в размер на 3 г., в ЗО „К.“ по НОХД № 1302/2010г. по описа на СРС. Считано от 06.08.2020г. К. изтърпява наказание от 5 години лишаване от свобода по НОХД № 2984/2016г. по описа на СГС, което се изпълнява в същото затворническо общезитие, т.е. той се е намирал в специализирано заведение, намиращо се под прякото ръководство и контрол на ответника. Към момента ищецът е освободен от мястото за лишаване от свобода.

По отношение на това, дали е имало незаконосъобразни действия или бездействия на длъжностни лица или органи при ответника, АССГ е направил извод, че независимо от установените обективни данни за наличие на фрактура на носа, твърдението на ищеца, че именно през м.май на 2019г. е претърпял травма от подобен характер, че е потърсил медицинска помощ в затвора [населено място] и че такава не му е оказана своевременно, остава недоказано. Съдът се е позовал на писмените и гласни доказателства, както и на приетата по делото съдебно-медицинска експертиза, съгласно която извършената рентгенография на 01.09.2020г. на ищеца Х. А. К. не може да даде точна информация за давността на фрактурата на носните кости. Предвид сравнително краткия възстановителен период – около месец, фрактурата е възможно да е получена във всеки един момент до извършената образна диагностика през месец септември 2020г. В този смисъл, заявеното от ищеца травматично

преживяване и съответно negliжирането на случая и бездействието от страна на затворническата администрация АССГ е счел за недоказани.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Касационната инстанция намира, че първоинстанционният съд не е допуснал сочените в касационната жалба на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" съществени нарушения на съдопроизводствените правила, изразяващи се във формиране на преценка без оглед установената фактическа обстановка и в несъобразяване с правилата за разпределение на доказателствената тежест. Съдът е установил и е възприел фактическата обстановка в съответствие със събраните доказателства.

Първостепенният съд е обсъдил всички доказателства и е направил съответна на установените обстоятелства преценка, че ищецът не доказва незаконосъобразно действие и/или бездействие на длъжностни лица от администрацията на ответника, което да е причинило претендираната неимуществена вреда. По делото се установява, че незабавно, след като е сезиран надлежно, административният орган е изпълнил задълженията си и е осигурил медицинска помощ на К..

За да ангажира отговорността на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ по реда на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, ищецът следва да установи кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на посочената норма – наличие на вреди, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3. На основание чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС, осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Съгласно ал. 2 на същия член, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Настоящата касационна инстанция намира, че липсват елементите от фактическия състав на разпоредбата на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС.

Видно от отразеното в приложените по делото тетрадки за лишените от свобода в ЗОЗТ „К.“, желаещи медицински преглед, К. неколкратно се е записвал за преглед от лекар в периода от 03.06.2019г. - 21.01.2020г., но по делото не са ангажирани доказателства, че същият се е оплаквал от травма на носа. За травматично увреждане на носа ищецът споменава едва в сигнала си от 19.02.2020г. до Министъра на здравеопазването, след който администрацията на затвора своевременно се е сезирала и е бил назначен преглед от УНГ и образно изследване. От докладна записка от М. М.-инсп. СДВР в Затвора [населено място] се установява, че е извършена проверка по жалби на Х. А. К. по повод конфликт и физическа саморазправа през 2019г. Във връзка с негови жалби по посочения повод, през март 2020г., по нареждане на началника на ЗО „К.“, заедно с д-р Е. А., е извършена проверка, която е установила, че през периода, визиран в жалбите на ищеца, няма регистрирана докладна записка и протокол за травматични увреждания. От друга страна от цитираните по-горе доказателства – докладни записки, писма от 5-то РУ и постановление на СГП, се установява, че до датата на провеждане на рентгеновото изследване ищецът системно

е имал вербални и невербални конфликти с други лишени от свобода, което е наложило неколкочкратното му преместване в различни групи. От показанията на свидетелите също не може да се установи наличието на твърдяното увреждане и бездействието на администрацията да осигури своевременна и надеждна медицинска помощ.

Правилен е извода на първоинстанционния съд, че в случая не е доказано от ищеца незаконосъобразно действие и/или бездействие на длъжностни лица от администрацията на ответника, което да е причинило претендираната неимуществена вреда. При отсъствието на доказателства в тази насока, не може да се направи извод ищецът да е претърпял твърдените в исковата молба негативни емоции, изразяващи се в стрес, уплаха, загуба на вяра в институцията на затворническото обществено отношение, влошен сън, нощни кошмари или същият да е бил подлаган на унижително отношение, надхвърлящо неизбежното ниво на страдание, свързано със законното му лишаване от свобода. Напротив, на същия е оказвана изпълнена по стандарт и адекватна медицинска помощ. По повод депозираните жалби и сигнали също са предприемани навременни мерки - извършвани са множество проверки, провеждано е разследване от страна на прокуратурата.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото в полза на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 13509/31.07.2024г. по адм. дело № 4072 /2023г. по описа на АССГ, Първо отделение, 18 състав, с което е отхвърлен предявеният иск от Х. А. К. срещу Главна Дирекция "Изпълнение на наказанията".

ОСЪЖДА Х. А. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ сумата от 100 /сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.